

# Má pohádková země

Hana Zagorová

Chodila jsem po lukách,  
krásně volná, krásně bosá,  
bez prstýnků na rukách,  
jen v košilce lehoučké.

Tráva byla vysoká,  
do pasu mě myla rosa.  
Odemkla jsem tajný práh  
pohádkové země své.

Byl modrý letní krásný den  
a v trávě senzační,  
jak nádherný a živý sen,  
potůček průzračný.

Mě chvíli nad tím zázrakem  
tál v očích dík i pláč,  
když pila jsem z něj polibkem,  
on šeptal není zač.

Potom slunce začlo hřát,  
prozářilo každou chvíli,  
modré ticho bez lidí,

sametové louky, pláž.

Já lehla jsem si do trávy  
a zanevřela na košilku,  
vždyť jsem v tajné zemi své,  
všude kolem lesů stráž.

Má louka snů je pohádkou,  
můj ráj, kde jsem jak v snách,  
tam žádné cesty nevedou  
a nejsou na mapách.

V té krásné zemi zázračné,  
o které já jen vím,  
já v trávě rosou stříbrné  
tě jednou políbím.